

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 107/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť A. H., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. A. G., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 102/2004, za účasti Okresného súdu Bratislava III a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2006 doručená sťažnosť A. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 102/2004.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „... podala dňa 17. 5. 2004 (...) Žalobu na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. v znení zmien a noviel a náhradu škody spolu vo výške 357.593,- Sk“.

Podľa sťažovateľky „Od podania (...) žaloby (...) až do dnešného dňa, t. j. jeden rok aj deväť mesiacov, Okresný súd Bratislava III v danej veci nijak účelne nekonal a ani nevytýčil termín pojednávania“.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa z dôvodu nečinnosti okresného súdu podaním z 29. novembra 2005 sťažovala na prietahy v uvedenom konaní u predsedu okresného súdu. Predseda okresného súdu v odpovedi z 19. januára 2006 prietahy v konaní nekonštatoval a uviedol, že zákonný sudca bol od 1. januára 2006 dočasne pridelený na Krajský súd v Bratislave, „a preto v zmysle § 51 ods. 4 písm. a) Zák. č. 757/2002 Z. z. o súdoch a o zmene niektorých zákonov budú po šiestich týždňoch jeho neprítomnosti nevybavené veci jeho súdneho oddelenia prerozdelené náhodným výberom ostatným sudcom“.

Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v uvedenom konaní bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne navrhla, aby ústavný súd prikázal porušovateľovi jej práv konať v tejto veci bez zbytočných prietahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 63 000 Sk a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietali, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je okrem iného nárok sťažovateľky na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým boli podľa nej spôsobené zbytočné prietahy a porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote v konaní o mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a o náhradu škody a ušlej mzdy.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 48/03, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovelo (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

Ústavný súd dospel po oboznámení sa so sťažnosťou, jej prílohami a súvisiacim spisom okresného súdu k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z analýzy doterajšieho priebehu konania pred okresným súdom, ktoré začalo 17. mája 2004, teda doručením návrhu okresnému súdu.

Ďalší priebeh konania bol nasledovný:

- 23. júla 2004 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na predloženie originálu písomného plnomocenstva na jej zastupovanie pred okresným súdom (výzva bola vypravená z okresného súdu 6. septembra 2004 a právny zástupca sťažovateľky na ňu odpovedal 16. septembra 2004),

- 29. septembra 2004 okresný súd vyzval sťažovateľku na odstránenie „vád“ návrhu v lehote 10 dní (sťažovateľka tak urobila 18. októbra 2004),

- 12. novembra 2004 okresný súd vyzval odporcu na vyjadrenie k priloženému návrhu a jeho doplneniu (výzva bola expedovaná okresným súdom 10. januára 2005 a odporca na ňu odpovedal 25. januára 2005),

- 3. marca 2005 okresný súd vyzval vedľajšieho účastníka na vyjadrenie k priloženému návrhu a k vyjadreniu odporcu (výzva bola odoslaná 17. mája 2005 a vedľajší účastník na ňu odpovedal 31. mája 2005),

- 7. marca 2006 bola predmetná vec pridelená novej zákonnej sudkyni.

Ústavný súd je toho názoru, že okresný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 13 C 102/2004 nebol nečinný, vykonal viacero úkonov okrem obdobia od 31. mája 2005, keď mu bolo doručené vyjadrenie vedľajšieho účastníka, do 7. marca 2006, keď predmetná vec bolo pridelená novej zákonnej sudkyni. Toto obdobie predstavuje priet'ahy v trvaní 9 mesiacov.

Aj napriek tomuto obdobiu pasivity okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd po komplexnom zhodnotení jeho celého doterajšieho priebehu nepovažuje označenú nečinnosť okresného súdu za natoľko závažnú, aby napadnuté konanie ako celok na jej základe bolo možné kvalifikovať ako konanie so zbytočnými priet'ahmi.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Navyše z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj zo súvisiaceho spisu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala proti postupu okresného súdu v predmetnom konaní sťažnosť podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení až 30. novembra 2005. Ako už bolo uvedené, okresný súd podľa odpovede doručenej sťažovateľke „koncom januára 2006“ priet'ahy v predmetnom konaní nezistil a oznámil jej, že vec bude po šiestich týždňoch neprítomnosti zákonného sudcu prerozdelená, čo sa aj stalo, keď 7. marca 2006 bola vec pridelená novej zákonnej sudkyni.

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska svojho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05). Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania [porovnaj § 120 ods. 1 a 4 Občianskeho súdneho poriadku (napr. IV. ÚS 147/04)].

Z tohto právneho názoru vychádzal ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, pričom s ohľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti dospel k záveru, že medzi namietaným postupom okresného súdu a označeným porušením práv sťažovateľky nie je príčinná súvislosť, čo znamená aj zjavnú neopodstatnenosť jej sťažnosti.

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Keďže odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť je dôvodom, ktorý nie je možné odstrániť, zaobranie sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti obsiahnutými v jej návrhu stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2006